

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldu>

Lvgdvni, 1585

De ordine dicendorum de Obedientia, & de descriptione eiusdem. Capvt I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46132)

De potestate, Job 41. Nō est potestas super terram quę ei cōparatur. De astutia, Gen. 3. Serpens erat callidior cunctis animantibus terrę. De crudelitate, Gregorius: Nihil se fecisse æstimat, quam animas nō faciat. Incessanter sicut diabolus sanguinem nostrum. Vnde sanguisuga vocatur. Prouer. 10. Sanguisugę duę sunt filię, dicentes, Affer, affer. Quinto debet attendere periculorum varietatem. Tot enim sunt pericula, quōd quādo aliquis vult cauere ab vno, incidit in aliud Vnde Esa. 24. Et erit qui fugerit à facie formidinis, eadet in foucā: & qui se explicuerit de fouea, tenebitur laqueo. Formido est peccatum auaritię, quod homines formidare facit. Vnde de auaro legitur Job 15. Sonitus terroris semper in auribus eius: & quū sit pax, ille semper insidias suspicatur. Fouca est peccatū luxurię: fouca enim profunda est meretrix, vt legitur Prou. 21. Laqueus verò peccati superbię, quo volatilia huius mundi, scilicet nobiles capiuntur. Singularia beneficia sunt quę vnicuiq; singulariter sunt exhibita. Pro quibus etiam Deo gratiã agendã sunt, secundum illud Bernardi postum, Disce ad singula dona gratias agere.

De Obedientia. PARS X. qua habet septem capitula.

De ordine dicendorum de Obedientia, & de descriptione eiusdem.

CAPVT I.

Obedientia debetur & creatori & creaturę. De qua hoc modo dicitur. Primo ponentur descriptiones ipsius. Secundo eius cōmendationes. Tertio tangetur de his quę possunt iuuare obedientiam. Quarto de gradibus obedientię. Quinto, de partibus ipsius. Sexto, de his quę obedientię aduersantur. Septimo, tangetur de errore illorū qui dicunt soli Deo obediendū esse, & nō homini. ¶ Obedientia sic describitur: Obedientia est voluntas faciendi præceptū vel mandatū superioris. Et intelligas mandatū quod fit mediare per nuntium vel literas: Præceptū verò quod fit immediate. Vel mandatam intelligas voluntatem indicandi. quę est sine coactione imperij: Præceptum verò, quando est imperij coactio. Item sic potest describi: Obedientia est obtemperatio secundum regulam sacrę scripturę maioribus quibuscunque debita. Et intellige sacrã scripturã largè, etiam pro statutis canonicis & legalibus, in quibus agitur de iurisdictione superiorū. Itē sic describitur obedientia: Obedientia est spontaneum & rationale proprię voluntatis sacrificium. Vel sic: Obedientia est pio studio proprię voluntatis abnegatio. Et notandum quod propria voluntas dupliciter accipitur. Vno enim modo dicitur propria voluntas, quę non est Deo subiecta: & secundum hoc

H

abnegatio proprię voluntatis fit, quum voluntas nostra diuina voluntati subiicitur. Allo verò modo dicitur propria voluntas quę non est subiecta homini. Et secundum hoc propria voluntas abnegatur in eo qui voto se obligans homini voluntatem suam subdit voluntati humane. Et sic abnegatio proprię voluntatis specialiter videtur pertinere ad religiosos. Et studio dicitur, ad differentiam illorū qui voluntatem suam humane voluntati subdunt timore seruili, vel pro lucro terrenis. Et intellige hic pium studiū vehementem animi applicationem ad cultū Dei, vt pium hic dicatur à pietate, quę dicitur theologia. ¶ Et notandū q̄ alicui visum est q̄ obediētia prout est virtus specialis, attenderetur respectu eorum quę sunt indifferentia. Et ad confirmandum hoc, vsus est illo verbo Augu. in lib. de vera religione: Peccatum est nō solū malum, sed etiam vitium facere: inferens à simili, quòd opus virtutis est nō solum bonum, sed etiam præceptū facere. Ad quod videtur facere q̄ dominus obediētiā Adę experiri voluit in eo quòd secundū se erat indifferēs, scilicet in comestione fructus ligni sciētię boni & mali. Alicui etiam visum est q̄ obediētia secundum q̄ est specialis virtus, attēdatur nō respectu cuiuscunq; superioris, sed solū respectu hominis, cui aliquis se spōte obligauit. Et subdidit: Sed potest aliter dici, q̄ sicut prudētia virtus est quodāmodo generalis, scilicet quo ad directionem. Dirigit enim opera ceterarum virtutū. Et de iustitia dictū est q̄ est generalis quantū ad imperiū. Imperare enim potest opera ceterarū virtutū, et si non sufficiat ad exequendū ea sine ceteris virtutibus. Sic obediētia quodāmodo generalis est: mouere enim potest ad opera omnium virtutū. Omne enim opus virtutis iuberi potest à superiore, vel Deo, vel homine. Vnde si aliquis velit exire in op^o virtutis, quia iussum est à superiore, voluntas illa erit obediētia. Vnde voluntas faciēdi iussum superioris quia iussum est, specialis act^o est obediētię. Itē notandū q̄ cum subdere se alteri sit humilitatis & obediētię, differūt tamē hæ subiectiones. Subdere enim se alicui secundum reputationē humilitatis est. Hoc enim proprium electorum esse solet, vt de se sentiāt infrā quā sunt, iuxta verbū Greg. Itē cū superbia sit appetitus proprię excellētię, humilitas est contēptus proprię excellētię iuxta Bernar. in epist. de humilitate etiam pertinet amor inferioritatis vel vilicitatis, secundū illud Bern. super Cāt. Ver^o, inquit, humilis, vilis vult reputari. Et Luc 13. Cū inuitatus fueris, vade & recūbe in nouissimo loco. Item subiectio aliqua ad obediētiā pertinet: sed hæc subiectio

icatio e
ltras n
cit eā p
sonā qu
subiect
Mar. 4. 3
cōsentit
ibi Glo.
ria. Ch
volens
ferioris

A D
Amo
1. Omn
Nij ob
tibus v
subiace
vestris
creatur
in Psal.
vocata
quem n
mare o
est, imp
dire, qu
que in
lia sunt
obedi
acceptu
laudem
voluit
Triplio
de patr
de circ
27. Pri
ortū d
Medio
nalia
cacion
memb

fectio est voluntatis respectu alienæ voluntatis. Subiectio humilitatis respicit personam secundum se, subiectio vero obedientie respicit eam personam cui aliquis subditur in quantum est præcipiens, & personam quæ subditur in quantum est agens. Exemplum harum duarum subiectionum invenire possumus, ut videtur in Christo & Ioan. Mar. 4. Subiectione obedientie subiecit se Ioannes Christo, quando consentit ut baptizaretur Christum prout Christus volebat. Unde dicit ibi Glo. Vera est humilitas quam non deserit ibi comes obedientia. Christus vero subdidit se Ioanni subiectione humilitatis, volens à Ioanne baptizari. Superioris enim est baptizare, & inferioris baptizari. Act. 20. Beatius est dare, quam accipere.

De commendatione Obedientie.

CAP. XI.

Ad commendationem obedientie primo valere possunt admonitiones quæ fiunt in scriptura sacra ad obediendum. Ro. 13. Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Eph. 6. Filij obedite patribus vestris in domino. Col. 3. Filij obedite parentibus vestris per omnia. Hebræ. 13. Obedite prepositis vestris, & subiacete eis: ipsi enim perugilant quasi ratione pro animabus vestris reddituri. ¶ Secundo, admonitio quam nobis facit etiam creatura insensibilis quæ obediens est uniuersaliter creatori suo. in Psal. Præceptum posuit, & non præteribit. Et Baruch 3. Stellæ vocatæ sunt, & dixerunt, Assumus. Itē in Psal. Terminum posuisti quem non transgredientur. Et Matt. 8. Quis est hic, quia & veteri & mare obediunt ei? Ambro. in Hexameron: Non mediocriter pudor est, imperio Dei insensibilia elementa parere, & homines non obedire, quibus sensus ab ipso tributus est auctore. ¶ Tertiò, exempla quæ in sacra scriptura inveniuntur. Et interea specialiter notabilia sunt, exemplum Abrahamæ, & exemplum Christi. Cum homo per obedientiam à Deo recessisset, Deus volens formare sibi populum acceptum, secundum illud Esa. 43. Populum istum formauit mihi, laudem meam narrabit. Abraham, ex quo populus sibi formauit, voluit probare per obedientiam, & per illam placuit ei Abraham. Triplici autem præcepto probauit obedientiam eius. Primum fuit de patris desertione. Gen. 12. Egredere de terra &c. Secundum fuit de circumcissione. Eiusdem 17. Tertium de filij immolatione. Eiusdem 22. Primo præcepto voluit separare Abrahamam ab his à quibus ipse ortum duxerat. Vltimo vero, ab eo quod duxerat originem ab ipso. Medio vero præcepto voluit eum separare à seipso quantum ad carnalia desideria: circumcisio enim facta in carne, monebat ad resecationem superfluatorum desideriorum carnalium: ideo fiebat in membro illo quo maxime concupiscentia sæuiebat. ¶ Circa ter-

H 2